

ISSN-0207-4710
2011-ci il

GÖYARCİN

11

Hekayə

Şeir

Nağıl

BƏBİR VƏ ÇAQQAL

Qottentot (Afrika) nağılı

Bəbir ovdan qayıdanda karşısına bınuzlu bir qoç çıktı. Bəbir ömründə belə heyvan görmemişdi. Ona görə də qorxa-qorxa qoça yaxınlaşmış yaltaqlana-yaltaqlana dedi:

- Salam, dostum! Sənin adın nədir?

Qoç ayaqlarını yerə vurub bərkdən mələdi və dedi:

- Mən qoçam, bəs sən kimsən?

- Mən isə bəbirəm.

Bəbir qoçdan bərk qorxdu və çıxıb getdi. Yolda onun karşısına bir çaqqal çıktı. Bəbir qorxa-qorxa başına gələnləri danişanda çaqqal ona güldü:

- Axmağın biri axmaq. Gör sən necə dadlı yeməyi əlindən buraxmışan. Sabah birlikdə həmin çəmənə gedib birlikdə qoçu yeyərik.

Səhərisi gün bəbirlə çaqqal bir-birlərinə qoşulub, qoçu axtarmağa getdi. Qoç onları uzaqdan görüb bərk qorxdu və qoyuna dedi ki, iş-

lər xarabdır. Bəbirlə çaqqal gəlib bizi və balalarımızı yeyəcək.

Qoyun dedi:

- Qorxma, hər dərdin bir çarəsi var. Quzularımızı da özünlə götürüb çəmənə get.

Onlar yaxınlaşanda quzular bərkdən mələyib deyərlər:

- Ata, acıdan ölüruk.

Məsləhət qoçun ağılina batdı. Quzularını da götürüb bəbirlə çaqqalı qarşılıamağa getdi.

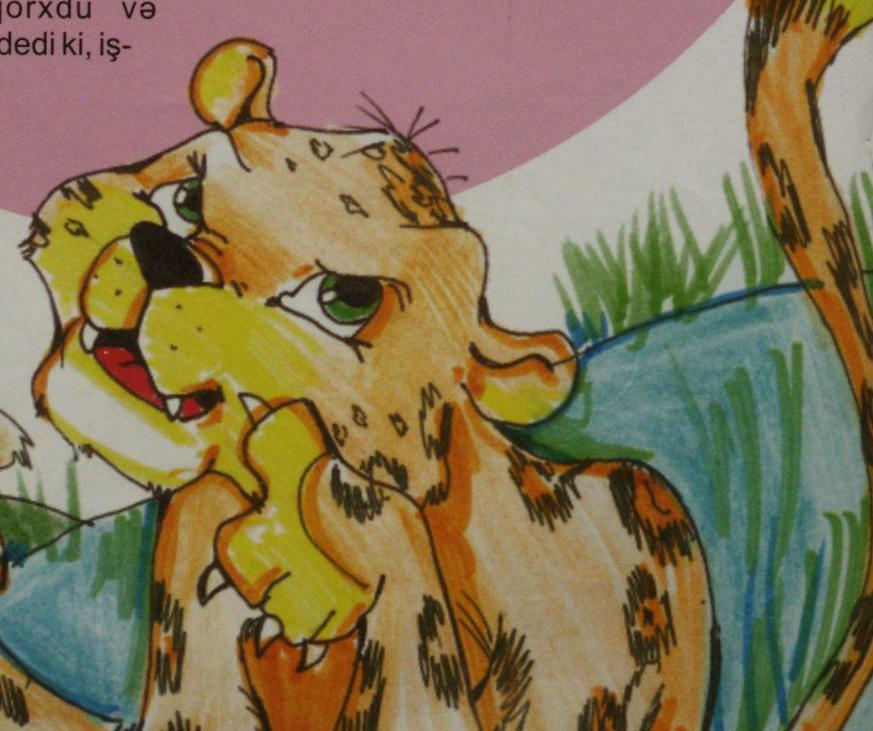
Qoçun inamla yaxınlaşdığını görən bəbir qorxub qaçmaq istədi. Çaqqal isə onu səbirli olmağa səslədi. Elə bu zaman quzular tükürpədici səslə mələşdilər:

- Ata, biz acıdan ölüruk!

Qoç isə üzünü çaqqala tutub dedi:

- Çox sağ ol, çaqqal. Nə yaxşı ki, bəbiri aldadıb bura gətirdin. Yoxsa mənim balalarım acıdan ölürdilər.

Bəbir bu sözleri eşidən kimi bərk qorxdu və var gücü ilə qaçmağa başladı. Çaqqal da onun dalınca götürüldü.

MEYMUN, PİTON VƏ DOVSAN

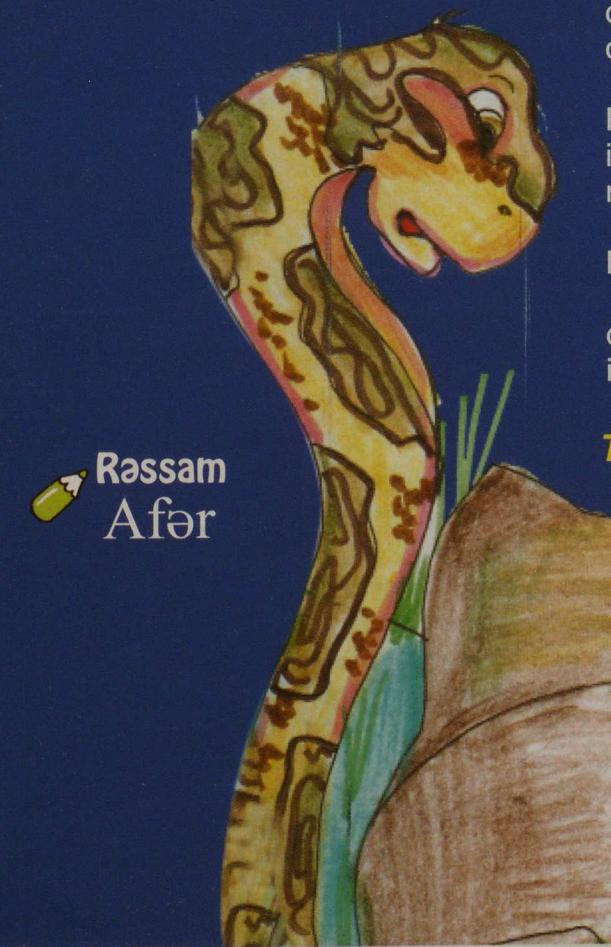
Qədim zamanlarda heyvanların da insanlar kimi danişa bildiyi vaxtda bir meymun yaşayırırdı.

Bir səhər meymun özüne yemək axtarmağa getdi. Bir vadivə gəlib çıxdı. Yeməyə heç nəyin olmadığını görüb, bir daşı qaldırdı. Gördü ki, onun altında çoxlu soxulcan, böcək gizlənib. Böcəklərin dadı o qədər də onun xoşuna gəlmədi. Ona görə də yoluna davam etdi.

Az getdi, üz gütdi, dərə-təpə düz getdi, başqa bir yekə daşın yanına gəlib çıxdı. Gördü ki, nəhəng bir ilan-piton bu daşın altında qalıb.

Piton zariya-zariya meymuna yalvardı:

- Atam balası, bu daşı qaldırıb, məni xilas et. Az qalır ki, lap nəfəsim kəsilə.

Rəssam
Afər

Meymun çətinliklə daşı qaldırıb, pitonu xilas elədi. Nankor piton elə o dəqiqə meymunun bədəninə sarıldı və onu sıxbıb öldürəndən sonra udmaq istədi.

Meymun nə qədər yalvardısa da, piton onun sözünü eşitmək belə istəmədi.

Elə bu zaman bir dovsan gəlib çıxdı. Meymun yalvardı ki, dovsan ona kömək eləsin. Dovşan bic-bic soruşdu:

- Əvvəlcə deyin görüm nə olub, sonra öz fikrimi deyərəm.

Pitonla meymun olduğu kimi danışdırılar.

Dovşan yenə də özünü avamlığa vurdu:

- Yox, gözümlə görməsəm dediklərinizə inanmaram. Piton sən yenə də evvəlki yerinə uzan. Meymun sən də daşı onun üstünə aşır.

Dovşanın dediyi kimi də elədilər. Piton uzandı, meymun isə ağır daşı itələyib, onun belinə aşındı. Bunu gören dovsan meymuna dedi:

- Hə, indi hər şey mənə aydınır. Mənim bacım, qaç canını qurtar.

Onlar pitonu daşın altında qoyub, qaçmağa başladılar. Nankor piton isə zariya-zariya qaldı.

Tərcümə edib işləyəni: R. Əliyev

